

Arrest

nr. 208 646 van 3 september 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HENRION
Place de l'Université 16/4
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 april 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 februari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODTS, die *loco* advocaat V. HENRION verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart afkomstig te zijn uit Malika (district Kohband, provincie Kapisa) de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashai van origine te zijn. U woonde er samen met uw ouders, twee broers en één zus. Uw vader werkte als chauffeur toen hij op een dag, ongeveer 7 of 8 jaar voor uw komst naar België, een dodelijk verkeersongeval veroorzaakte. Uw vader reed met zijn auto een motorfietser, een zekere J. (...), aan. Onderweg naar het ziekenhuis bezweek J. (...) aan zijn verwondingen. Diezelfde avond ging uw vader samen met de dorpsouderen naar de familie van J. (...) om te bemiddelen. De familie van J. (...) ging niet akkoord en zwoer wraak te nemen. 's Nachts verhuisde uw familie naar het dorp Nowabad gelegen in het provinciecentrum Mahmud-i-Raqi te Kapisa. Ongeveer 10 à 15 dagen later werd uw

vader op weg naar de moskee doodgeschoten door onbekenden. Uw oom langs moederszijde was in die periode voorbereidingen aan het treffen om naar Iran te verhuizen. Hij besprak met uw moeder het plan u mee te nemen naar Iran.

Korte tijd later vertrok u samen met uw oom naar Iran, waar u vervolgens enkele jaren verbleef in Teheran. Zowel u als uw oom hadden geen geldige verblijfsdocumenten. Na twee jaar verblijf in Iran begon u te werken als fabrieksarbeider. Op een dag kwam u onderweg naar huis H. (...), de zoon van J. (...), tegen. Het kwam tot een schermutseling tussen u en H. (...) waarna omstaanders de politie verwittigden. Zowel u als H. (...) werden naar de gevangenis gebracht. Uw oom langs moederszijde betaalde via zijn werkgever 1 miljoen Toman smeergeld waardoor u de gevangenis na een maand kon verlaten. Omdat u zich niet meer veilig voelde omwille van het incident met H. (...) en deportatie naar Afghanistan vreesde, besloot u enkele dagen na uw vrijlating naar België te vluchten. Over het lot van H. (...) is momenteel niets bekend.

Na het overlijden van uw vader hertrouwde uw moeder. Uit dit huwelijk werden twee (half)broers en 1 (half)zus geboren. Uw stiefvader, moeder, broers en zussen wonen momenteel nog steeds in Nowabad (provinciecentrum Mahmud-i-Raqi, provincie Kapisa).

In oktober 2015 vertrok u uit Iran. U reisde via Turkije naar Griekenland verder naar West-Europa. Op 17 november 2015 vroeg u asiel in België.

U legde geen documenten voor ter staving van uw asielaanvraag.

B. Motivering

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan te zullen worden vermoord door de familie van J. (...). U denkt dat de familie van J. (...) wraak op u zal willen nemen, gezien uw vader destijds een dodelijk verkeersongeval veroorzaakte.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) meent echter dat uw asielaanvraag niet geloofwaardig is.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u manifest ongeloofwaardige verklaringen hebt afgelegd over uw leeftijd. Bij aankomst in België verklaarde aan DVZ de leeftijd van 16 jaar te hebben. Echter na leeftijdsonderzoek is gebleken dat met redelijke wetenschappelijke zekerheid kon worden gesteld dat u 20 jaar was op moment van binnenkomst in België (met een standaardafwijking van 2 jaar). Hoewel het aannemelijk kan zijn dat Afghanen niet op de hoogte zijn van hun precieze geboortedatum, is het gezien het grote verschil tussen uw beweerde en uw vastgestelde leeftijd niet aannemelijk te noemen dat u zich dermate zou vergissen. Daaruit kan geconcludeerd worden dat u de Belgische asielinstanties intentioneel hebt proberen misleiden over uw leeftijd, wat de algemene geloofwaardigheid van uw asielaanvraag reeds ernstig aantast.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag op fundamentele wijze ondermijnd wordt door verschillende manifeste inconsistenties in uw opeenvolgende verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en het CGVS.

Ten eerste is het zeer opmerkelijk en weinig geloofwaardig dat u tijdens het gehoor bij de DVZ niets vermeldde over de beweerde moord op uw vader. Toen u werd gevraagd om de redenen voor uw asielaanvraag toe te lichten, vertelde u enkel dat er een incident was geweest waarbij uw vader iemand had aangereden en dat u naar aanleiding van deze gebeurtenis naar Iran was vertrokken. U zei dat deze persoon was overleden, maar u repte met geen woord over het feit dat uw vader óók het leven zou hebben gelaten omwille van deze gebeurtenissen (CGVS vragenlijst nr.3.5). Ook u werd gevraagd naar de gegevens van uw ouders, gaf u gewoon de naam én de verblijfplaats van uw ouders, zonder opnieuw enige vermelding te maken van het feit dat uw vader reeds zou zijn overleden (DVZ verklaring, nr. 13). Dit terwijl u bij het CGVS plots verklaarde dat uw vader werd doodgeschoten nadat hij het verkeersongeluk had veroorzaakt (CGVS, p.26). Tijdens uw verklaringen bij het CGVS besprak u het feit dat uw vader werd doodgeschoten ook als rechtstreekse aanleiding voor uw vlucht naar Iran (CGVS, p.27). U vreesde immers dat de familie van J. (...) diens dood zou wreken door u te vermoorden. U maakte tijdens het gehoor bij de DVZ helemaal geen melding van het feit dat uw vader reeds overleden was (CGVS vragenlijst nr. 3.5), terwijl redelijkerwijze kan worden verwacht dat, indien uw vader daadwerkelijk werd doodgeschoten en indien deze gebeurtenis effectief de directe aanleiding voor uw vertrek uit het land zou zijn geweest, u dit spontaan zou hebben aangegeven op het moment waarop u werd gevraagd toelichting te geven over de redenen van uw asielaanvraag, quod non in casu. Deze vaststelling raakt aan de kern van uw asielaanvraag, gezien het gaat om een cruciaal element van uw geschetst probleem. Het is niet bijgevolg niet aannemelijk dat u niets vermeldde over het overlijden van uw vader bij de DVZ.

Bovendien verklaarde u bij de DVZ in Iran te zijn neergestoken door H. (...), de zoon van J. (...) (CGVS vragenlijst nr. 3.5). Tijdens uw gehoor bij het CGVS vermeldde u helemaal niets van een steekpartij. Toen u de vraag werd gesteld of u dan gewond was geraakt tijdens de schermutseling met H. (...), verklaarde u dat u niet gewond was (CGVS, p.19). Geconfronteerd met deze manifeste tegenstrijdigheid in uw opeenvolgende verklaringen, verklaarde u het volgende: 'Neen, het is zeker niet het geval. Zelfs in

de gevangenis eigenlijk zaten we apart. Neen, het is niet gebeurd (CGVS, p.30). Ter verduidelijking werd u dezelfde vraag nogmaals gesteld maar opnieuw antwoordde u: 'Ik heb H. (...) zelf niet meer gezien en dan ben ik gewoon vertrokken' (CGVS, p.30). Het CGVS stelt vast dat u hierover inconsistente verklaringen heeft afgelegd. Bij de DVZ gaf u immers duidelijk aan dat u was neergestoken door H. (...). Bij het CGVS verklaarde u dat H. (...) u helemaal niet had verwond. Het louter vasthouden aan een versie van uw verhaal na confrontatie, biedt geen verschoning voor de vastgestelde tegenstrijdigheid.

Daarenboven reageerde u bij de DVZ, op de vraag waarom u zo lang had gewacht na het incident met H. (...) om te vluchten uit Iran, dat u een jaar nodig had om te recupereren van de verwondingen opgelopen tijdens de schermutseling met H. (...) (CGVS vragenlijst, nr.3.5). Bij het CGVS verklaarde u daarentegen dat u al een paar dagen na uw vrijlating uit de gevangenis in Iran uit het land vertrok (CGVS, p.18). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, verklaarde u het volgende: 'Neen, ik had ongeveer rond een maand, 20 dagen verklaard. Het was zeker geen jaar' (CGVS, p.29). Uw verklaringen bij de DVZ kunnen bezwaarlijk aan een misverstand worden toegeschreven, gezien de schriftelijke weerslag hiervan in de CGVS vragenlijst niet voor interpretatie vatbaar is. Er staat immers uitdrukkelijk vermeld dat u een jaar nodig had om te herstellen na het incident met H. (...) in Iran (CGVS vragenlijst, nr.3.5). Het is dus niet aannemelijk dat de tolk dit zo zou vertalen of de ambtenaar bij de DVZ dit zo zou noteren indien u dit niet zou hebben gezegd. Daarenboven werden uw verklaringen na afloop van het interview voorgelezen en verklaarde u zich hiermee akkoord.

Uit uw verklaringen blijkt dat H. (...), de zoon van J. (...), enorm veel moeite zou hebben gedaan om na zoveel jaar vanuit Torband (district Kohband, provincie Kapisa) naar Teheran, Iran te komen. Toen u op een dag van uw werk huiswaarts keerde, hield hij u tegen waarna een gevecht ontstond (CGVS, p.18). Toen u tijdens het gehoor bij het CGVS werd gevraagd of u H. (...) ooit zelf had gezien, verklaarde u dat u H. (...) de eerste keer had gezien in Teheran. U had hem in Afghanistan nooit gezien (CGVS, p.28). Verder verklaarde u ook dat niemand in Afghanistan op de hoogte was van uw vertrek naar Iran (CGVS, p.29). Toen u vervolgens werd gevraagd hoe H. (...) u dan kon vinden en vervolgens herkennen na al die jaren, gaf u een nogal vage verklaring: 'Misschien heeft hij op een of andere manier mijn foto in mijn land gezien of gevonden op deze manier' (CGVS, p.29). Het is weinig aannemelijk dat H. (...) u weet te vinden op weg van uw werk naar huis. Hij woonde immers zelf in Afghanistan en had u daar ook nooit gezien. Zelfs al herkende H. (...) u via een foto, is het maar weinig waarschijnlijk dat hij u effectief zou terugvinden in Teheran, een miljoenenstad. Bovendien is het vreemd dat H. (...) u op deze manier zou benaderd hebben toen hij u eenmaal had gevonden. Aanvankelijk sprak hij u gewoon aan, waarna er een schermutseling ontstond (CGVS, p.18). Het is weinig geloofwaardig dat H. (...) eerst deze grote afstand overbrugt en zoveel moeite zou doen om wraak te nemen, waarna hij u gewoon aanspreekt zonder daarbij een concreet plan uitgedacht te hebben.

In dit verband lijkt het ook weinig logisch dat, indien de familie van de overleden man dermate veel moeite zou doen om u na al die jaren in Iran te gaan opzoeken om wraak op u te nemen, uw eigen familie (moeder, broers, zussen) gedurende al deze tijd gewoon in de eigen regio in Afghanistan zou zijn blijven wonen, waar ze het slachtoffer zouden kunnen worden van deze vete.

Ten slotte, wat betreft uw verklaring tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat u voor het gehoor bij het CGVS liever een tolk Pashaii had gewenst (CGVS vragenlijst, nr. 3.6), dient te worden opgemerkt dat hoewel het gehoor bij het CGVS opnieuw in het Dari verliep, u tijdens dit gehoor meermaals werd gevraagd of u de tolk en de vragen van de dossierbehandelaar goed kon verstaan, waarop u telkens bevestigend antwoordde (CGVS, p. 2,). Uit het verloop van het gehoor bij het CGVS blijkt ook niet dat u niet in staats zou zijn geweest om uw relaas in het Dari te vertellen. De vastgestelde tegensstrijdigheden en inconsistenties kunnen dan ook niet aan taalproblemen worden toegeschreven.

Er dient geconcludeerd te worden dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u in Afghanistan een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische vreemdelingenwet.

Wat betreft het feit dat u na uw vertrek uit Afghanistan enkele jaren zou verbleven hebben in Iran, moet vooreerst worden herhaald dat geen geloof worden gehecht aan de reden waarom u Afghanistan destijds heeft verlaten. Daarenboven kan het loutere feit dat u enkele jaren in Iran hebt gewoond op zich ook niet volstaan om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen in geval van een terugkeer naar Afghanistan. Zo dient opgemerkt te worden dat uw familie nog steeds in Nowabad, Mahmud-i- Raqi, Kapisa woont (CGVS, p. 11). U zou sinds uw vertrek uit Afghanistan ook contact met hen hebben gehouden (CGVS, p. 13-14). Het CGVS ziet dan ook geen elementen die u zouden beletten om naar uw regio van herkomst in Afghanistan, waar u werd geboren, waar u bent opgegroeid en waar u momenteel nog steeds een familiaal netwerk hebt, terug te keren en daar uw leven verder te zetten.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het provinciecentrum Mahmud-i-Raqi in de provincie Kapisa te worden beoordeeld. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Kapisa behoort tot de centrale regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie Kapisa plaatsvinden voornamelijk doelgericht van aard zijn, waarbij overwegend de Afgaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het geweld neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afgaanse veiligheidsdiensten. Niettegenstaande bepaalde districten in de provincie Kapisa als onveilig kunnen bestempeld worden, blijkt uit dezelfde informatie ook dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie regionaal erg verschillend zijn. Het conflictgerelateerd geweld dat er in de provincie plaatsvindt, is immers hoofdzakelijk geconcentreerd in de zuidelijke districten, met name Tagab en Nejrab en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De provincie Kapisa scoort in zijn geheel laag wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het provinciecentrum Mahmud-i-Raqi van de provincie Kapisa actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als

gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kapisa aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de rechten van de verdediging en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, stelt de Raad vast dat verzoekende partij niet aanvoert op welke manier voormeld artikel zou zijn geschonden, terwijl vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Gezien verzoekende partij zich zelfs niet de moeite getroost ook maar één concrete aanwijzing te geven van hoe de bestreden beslissing artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie zou hebben geschonden, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4.1. In verband met de motivering in de bestreden beslissing dat zij ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over haar leeftijd, verwijst verzoekende partij naar een rapport van september 2017 (bijlage 3 van het verzoekschrift) waarin gesteld wordt dat de betrouwbaarheid van dergelijke leeftijdsonderzoeken in vraag wordt gesteld. De resultaten van dergelijke onderzoeken volstaan dan ook geenszins om de geloofwaardigheid van verzoekende partij te ondermijnen. Zelfs indien zij inderdaad meerderjarig zou zijn geweest op het moment van aankomst in België, kan dit geen afbreuk doen aan haar algemene geloofwaardigheid. Zoals ook opgemerkt in de bestreden beslissing, is het aannemelijk dat Afghanen niet op de hoogte zijn van hun precieze geboortedatum. Ten slotte benadrukt verzoekende partij nog dat er niet *“zo’n groot verschil”* is tussen de door haar verklaarde leeftijd en de leeftijd die blijkt uit het leeftijdsonderzoek.

2.2.4.2. De Raad wijst verzoekende partij er evenwel op dat verzoekende partij de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling thans niet kan betwisten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gezien dit niet de wettelijke voorziene beroepsmogelijkheid is. Verzoekende partij had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd zij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij (administratief dossier, stuk 16). Verzoekende partij toont niet aan dat het resultaat werd betwist via de voorziene beroepsprocedure bij de Raad van State. Voor de Raad staat de beslissing van de dienst Voogdij dan ook vast. Het feit dat in deze beslissing wordt gesteld dat uit leeftijdsonderzoek blijkt dat verzoekende partij op datum van 24 november 2015 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, waarbij 20 jaar met een standaarddeviatie van een 2-tal jaar een goede schatting is, toont wel degelijk aan dat het uitgesloten is dat verzoekende partij bij het indienen van haar asielaanvraag, op 17 november 2015, 16 jaar zou zijn geweest, wat zij nochtans verklaarde (administratief dossier, stuk 17, bijlage 26). Uit het leeftijdsonderzoek van de Dienst Voogdij blijkt dat verzoekende partij minstens twee jaar ouder is dan zij aangaf, wat een significante discrepantie betreft die niet verschoond kan worden door de algemene bewering dat de leeftijd in Afghanistan vaak geschat wordt en dat nagenoeg niemand in Afghanistan op de hoogte is van zijn juiste leeftijd, noch kennis heeft van zijn exacte geboortedatum. Dat verzoekende partij zich dermate zou vergissen, is niet aannemelijk. Er kan dan ook besloten worden dat verzoekende partij de Belgische instanties bewust heeft trachten te misleiden over haar leeftijd. Deze vaststelling doet afbreuk aan haar algehele geloofwaardigheid.

2.2.5.1. Aangaande de vaststelling van verwerende partij dat verzoekende partij tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken niets vermeldde over de beweerde moord op haar vader, duidt verzoekende partij erop dat zij bij de aanvang van haar gehoor op het Commissariaat-generaal heeft aangegeven dat er bij de Dienst Vreemdelingenzaken verwarring is ontstaan tussen enerzijds haar stiefvader, M. N., die nog in leven is, en anderzijds haar vader, A. S., die vermoord werd, en dat ze de zaken hebben omgedraaid. In de verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken staat vermeld dat haar vader, M. N., nog in leven is en in Nawabad verblijft, doch dient onderstreept te worden dat het hier gaat om haar stiefvader.

2.2.5.2. De Raad wijst er evenwel op dat de bemerking in de bestreden beslissing dat verzoekende partij toen zij gevraagd werd naar de gegevens van haar ouders gewoon de naam én de verblijfplaats van haar ouders opgaf, zonder opnieuw enige vermelding te maken van het feit dat haar vader reeds zou zijn overleden, een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partij aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan. Immers blijft hoe dan ook onverminderd overeind dat verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken, toen zij werd gevraagd om de redenen voor haar asielaanvraag toe te lichten en een kort overzicht te geven van alle feiten die hebben geleid tot haar vlucht uit haar land van herkomst (zie administratief dossier, stuk 15, vragenlijst, vraag 3.5), enkel vertelde dat er een incident was geweest waarbij haar vader iemand had aangereden, dat deze persoon was overleden, en dat zij naar aanleiding van deze gebeurtenis naar Iran was vertrokken, maar met geen woord repte over het feit dat haar vader zou zijn doodgeschoten nadat hij het verkeersongeluk had veroorzaakt, terwijl uit haar latere verklaringen op het Commissariaat-generaal blijkt dat het feit dat haar vader werd doodgeschoten de rechtstreekse aanleiding voor haar vlucht naar Iran was. Sterker nog, verzoekende partij antwoordde op de vraag bij het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken waarom H. zich specifiek op haar kwam wreken en niet op haar vader – hier gaat het wel degelijk over de persoon die het dodelijk verkeersongeval veroorzaakte en dus niet over de stiefvader – dat ze dat niet wist, en die zonder aan te geven dat haar vader reeds om deze reden was omgebracht (administratief dossier, stuk 15, vragenlijst, vraag 3.5). Dergelijke omissie is flagrant en doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door haar voorgehouden asielrelaas.

2.2.6.1. Waar verwerende partij opmerkt dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal helemaal niets vermeldde van een steekpartij, terwijl zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken nog stelde in Iran te zijn neergestoken door H., de zoon van J., meent verzoekende partij dat dit een fout betreft van de tolk bij de Dienst Vreemdelingenzaken, die niet goed Dari sprak en geen Pashai. Verzoekende partij benadrukt dat zij aan het einde van haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken verzocht om een tolk Pashai, hetgeen een belangrijke aanwijzing is dat verzoekende partij de aanwezige tolk niet goed verstond. In dergelijke omstandigheden is het niet onaannemelijk dat haar verklaring dat zij bedreigd werd met een mes verkeerd zijn geïnterpreteerd als zou zij zijn neergestoken. Bovendien was zij niet echt gewond en had zij slechts een kleine schram. Verzoekende partij stelt verder dat *“(a)angezien het gehoorverslag van 1ste maart 2016 niet volledig aan de raadsman van de eiser werd overgemaakt (het administratieve dossier houdt enkel de laste bladzijde van de vragenlijst), kan eisende partij geen kennis nemen van de verklaringen afgelegd bij de DVZ betreffende die agressie en dit element niet verder bestrijden”*.

2.2.6.2. De Raad is evenwel van oordeel dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat haar verklaringen dienaangaande verkeerd zouden zijn vertaald bij de Dienst Vreemdelingenzaken, nu verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken tevens uitdrukkelijk verklaarde dat zij een jaar nodig had om te recupereren van de verwondingen opgelopen tijdens de schermutseling met H. en dat zij daarom zo lang had gewacht na het incident met H. om te vluchten uit Iran (administratief dossier, stuk 15, vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken zijn dan ook duidelijk tegenstrijdig met haar verklaringen op het Commissariaat-generaal, waar zij verklaarde dat zij niet gewond was geraakt tijdens de schermutseling. Verder bemerkt de Raad nog dat verzoekende partij bij het indienen van haar verzoek om internationale bescherming zelf verzocht om de bijstand van een tolk Dari, zoals blijkt uit de door haar op 17 november 2015 ondertekende bijlage 26 (administratief dossier, stuk 17), en dat zij bij de ‘verklaring betreffende de procedure’ (administratief dossier, stuk 16), door haar ondertekend op 1 maart 2016, duidelijk heeft aangegeven het Dari voldoende te beheersen om de problemen die hebben geleid tot haar vlucht te verwoorden en hierover vragen te beantwoorden. De hoger vermelde vraag 3.5. bij de vragenlijst maakt tot tweemaal toe melding van het neergestoken worden van verzoekende partij en verzoekende partij ondertekende dit document voor akkoord nadat het haar werd voorgelezen in het Dari. Desbetreffende motivering van verwerende partij blijft dan ook onverminderd overeind.

Daar waar verzoekende partij stelt dat de rechten van verdediging zijn geschonden nu het verslag d.d. 1 maart 2016 van haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet volledig aan haar raadsman werd overgemaakt, stelt de Raad vast dat uit het e-mailverkeer in het administratief dossier blijkt dat verwerende partij op vraag van de raadsman van verzoekende partij de stukken uit het administratief dossier heeft overgemaakt (administratief dossier, stuk 2), doch is het niet duidelijk om welke stukken het precies gaat. De Raad stelt evenwel vast dat nergens uit blijkt dat de raadsman van verzoekende partij, wanneer hij geconfronteerd werd met het ontbreken van bepaalde stukken, het Commissariaat-generaal heeft gecontacteerd teneinde deze ontbrekende stukken alsnog te bekomen. Verzoekende partij draagt daarbij zelf de verantwoordelijkheid voor een tijdige inzage van het administratief dossier bij het Commissariaat-generaal teneinde het beroep tegen de bestreden beslissing voor te bereiden. Verzoekende partij toont niet aan dat zij geen gebruik heeft kunnen maken van haar inzagerecht met toepassing van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur. Hoe dan ook wijst de Raad erop dat verzoekende partij en haar advocaat overeenkomstig artikel 39/61 van de Vreemdelingenwet gebruik konden maken van hun inzagerecht bij de Raad en aldus de mogelijkheid hadden ter griffie inzage te nemen van het administratief dossier, waarin desbetreffend stuk zich bevindt (administratief dossier, stuk 15).

2.2.7.1. In verband met de motivering in de bestreden beslissing dat het weinig waarschijnlijk is dat H. verzoekende partij effectief zou kunnen terugvinden in Teheran, een miljoenenstad, stelt verzoekende partij dat in haar wijk veel mensen afkomstig waren uit Kapisa, haar regio van herkomst. In dergelijke omstandigheden is het dan ook niet ondenkbaar dat H. op de hoogte kwam van haar verblijfplaats. Verder bemerkt verzoekende partij dat zij een routinematig leven leidde, waardoor H. gemakkelijk kon weten waar en wanneer hij haar kon benaderen. Verzoekende partij stelt dat H. wel degelijk *“zijn wraak (blijkt) te hebben georganiseerd: hij kwam naar Teheran, volgde de eiser om zijn gewoonten te kennen, benaderde hem in een kleine straat, waar de eiser kwetsbaar was”*. Verzoekende partij had evenwel het geluk dat haar burens en de politie zijn plannen verhinderden.

2.2.7.2. De Raad is evenwel van oordeel dat verzoekende partij met bovenstaand verweer de motivering in de bestreden beslissing dat haar verklaringen over de wijze waarop H. haar heeft teruggevonden in

Iran geenszins aannemelijk zijn, geenszins in een ander daglicht stelt. Waar zij thans aanvoert dat H. op de hoogte kwam van haar verblijfplaats doordat er in haar wijk veel mensen afkomstig waren uit Kapisa, stelt de Raad immers vast dat dit een allesbehalve overtuigende *post-factum* verklaring betreft nu zij tijdens haar gehoor hiervan nergens gewag maakte en stelde dat H. mogelijks via een foto haar had teruggevonden.

Verder treedt de Raad verwerende partij bij in de motivering dat de door verzoekende partij omschreven manier waarop H. haar benaderd zou hebben toen hij haar eenmaal had gevonden, vreemd is. De uitleg van verzoekende partij in haar verzoekschrift dat hij haar gevolgd zou hebben en haar benaderd zou hebben in een kleine straat, waar zij kwetsbaar was, strookt immers niet met haar verklaringen op het Commissariaat-generaal. Daar gaf zij aan dat zij door H. werd aangesproken voor een fabriek waarbij uit haar verklaringen blijkt dat de werknemers in de fabriek hen konden zien (administratief dossier, stuk 7, gehoorverslag CGVS d.d. 13/02/2017, p. 18). Derhalve werd zij geenszins aangesproken op een moment waarop zij “kwetsbaar” was en blijkt nergens uit dat H. een concreet plan uitgedacht zou hebben om wraak te nemen op verwerende partij, dit terwijl hij nochtans zoveel moeite zou hebben gedaan om verzoekende partij terug te vinden.

2.2.8. Ten slotte wijst de Raad nog op de motivering in de bestreden beslissing dat het weinig logisch is dat, indien de familie van de overleden man dermate veel moeite zou doen om verzoekende partij na al die jaren in Iran te gaan opzoeken om wraak op haar te nemen, haar eigen familie (moeder, broers, zussen) gedurende al deze tijd gewoon in de eigen regio in Afghanistan zou zijn blijven wonen, waar ze het slachtoffer zouden kunnen worden van deze vete. Verzoekende partij laat deze motivering volledig ongemoeid waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

2.2.9. Daar waar verzoekende partij nog stelt dat zij op het moment van haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk onvoldoende Dari sprak om de tolk goed te begrijpen en dat pas nadien, tussen maart 2016 en februari 2018, haar kennis van het Dari verbeterde door haar contact met andere Afghanen in het centrum, herhaalt de Raad vooreerst, wat betreft het gegeven dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken plaatsvond in het Dari, dat verzoekende partij bij haar asielaanvraag verzocht om de bijstand van een tolk Dari (administratief dossier, stuk 17, bijlage 26) en bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde het Dari voldoende te beheersen om de problemen die geleid hebben tot haar vlucht te verwoorden en hierover vragen te beantwoorden. Tevens verklaarde ze de aanwezige tolk goed te begrijpen (administratief dossier, stuk 16, verklaring betreffende procedure, vraag 2). Bovendien werden haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, nadat deze aan haar in het Dari werden voorgelezen, door haar ter goedkeuring ondertekend. Dat de vastgestelde tegenstrijdigheden en inconsistenties te wijten zouden zijn aan taalproblemen kan dan ook geenszins worden aanvaard. Wat betreft het gegeven dat het gehoor bij het CGVS opnieuw in het Dari verliep, ondanks haar verklaring tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij voor het gehoor op het Commissariaat-generaal liever een tolk Pashai had gewenst, bemerkt de Raad dat verzoekende partij tijdens dit gehoor meermaals werd gevraagd of zij de tolk en de vragen van de dossierbehandelaar goed kon verstaan, waarop zij telkens bevestigend antwoordde, en dat uit het verloop van dit gehoor ook niet blijkt dat zij niet in staat zou zijn geweest om haar relaas in het Dari te vertellen. Verzoekende partij betwist dit op geen enkele wijze, doch geeft zelf aan dat zij op het moment van het gehoor op het Commissariaat-generaal voldoende kennis had van het Dari.

2.2.10. Verder wijst de Raad erop dat voor de toepassing van artikel 48/6, § 4 (voorheen artikel 48/6, tweede lid) van de Vreemdelingenwet, waarbij de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielrelaas bij ontstentenis van stukken zonder enige bevestiging kan aannemen, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 48/6, § 4, e) van de Vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat “*de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan*”. Zoals *supra* uitvoerig werd toegelicht, oordeelt de Raad dat het asielrelaas van verzoekende partij als volstrekt ongeloofwaardig moet worden beschouwd. De Raad stelt vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.11. Waar verzoekende partij nog de schending aanhaalt van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks bedreigd is met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij reeds werd vervolgd in de zin van 48/7 van de

Vreemdelingenwet. Verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.2.12. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.13. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij dienaangaande als volgt:

“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het provinciecentrum Mahmud-i-Raqi in de provincie Kapisa te worden beoordeeld. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Kapisa behoort tot de centrale regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie Kapisa plaatsvinden voornamelijk doelgericht van aard zijn, waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het geweld neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. Niettegenstaande bepaalde districten in de provincie Kapisa als onveilig kunnen bestempeld worden, blijkt uit dezelfde informatie ook dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie regionaal erg verschillend zijn. Het conflictgerelateerd geweld dat er in de provincie plaatsvindt, is immers hoofdzakelijk geconcentreerd in de zuidelijke districten, met name Tagab en Nejrab en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De provincie Kapisa scoort in zijn geheel laag wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het provinciecentrum Mahmud-i-Raqi van de provincie Kapisa actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kapisa aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die bovenstaande vaststelling weerleggen. Immers beperkt verzoekende partij zich tot de loutere bemerking dat uit het door verwerende partij aan het administratief dossier toegevoegde EASO-rapport blijkt dat er in 2017 verschillende veiligheidsincidenten plaatsvonden in haar provincie, wat echter nergens in de bestreden beslissing betwist wordt doch integendeel erkend wordt.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.14. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stuk 14), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 13 februari 2017 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Dari en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.15. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – met uitzondering van het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie september tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT